

Veto för världsfreden

*En studie av de permanenta medlemmarnas användande av vetorätten i
FN:s säkerhetsråd.*

LUNDS
UNIVERSITET

Statsvetenskapliga institutionen

Lunds Universitet

Handledare
Jakob Gustavsson

Hannah Timgren

Abstract

The United Nations Security Council has during the last three decades been criticised for obstruction of justice and member countries for abusing their powers. The five permanent members in the council are the only countries with the ability to obstruct resolutions to pass through in council votings. Since 1990 the P5 countries have used their right to veto 44 times and by that made it impossible for the council to fulfill its purpose.

The P5 countries act on the basis of different preferences. The conclusion is that all five permanent members act individually when using veto in votings. They use veto, according to the P5 members, as a means of protecting state sovereignty, territorial integrity and human rights.

Key words: *Veto power, Security Council, permanent members, state sovereignty, territorial integrity and human rights.*

Words: 9970

Innehållsförteckning

1. Inledning.....	1
1.1. Syfte och frågeställning.....	2
1.2. Tidigare forskning.....	2
1.3. Disposition.....	3
2. Metod.....	4
2.1. Fallstudie.....	4
2.2. Material.....	5
2.3. Avgränsning.....	5
2.4. Begreppsdefinition.....	6
3. Teori.....	7
3.1. Rational choice theory.....	7
3.2. Strategic culture.....	7
3.3. Role Conception.....	8
4. Vetorätten och stormakterna.....	9
4.1. USA och FN.....	10
4.1.1. USAs veto.....	11
4.2. Ryssland och FN.....	1
4.2.1. Rysslands veto.....	14
4.3. Kina och FN.....	16
4.3.1. Kinas veto.....	16
4.4. Europeiska stormakterna och FN.....	18
4.4.1. Avstå omröstningar.....	19
5. Konfliktöversikt.....	21
5.1. Israel och Palestina.....	21
5.2. Syrien.....	22
6. Analys.....	24
6.1. USA.....	24
6.2. Ryssland.....	25
6.3. Kina.....	27
6.4. Nedlagda röster - strategiskt agerande?.....	27
6.5. Vetorättens konsekvenser.....	28

7. Slutsats.....	29
8. Referenslista.....	31
8.1. Primärkällor.....	31
8.2. Sekundärkällor.....	32

1. Inledning

FN har under de senaste decennierna tagit emot kritik från omvärlden. Kritik mot organisationens resurser, handlingskraftighet, skyddandet av civila i konflikter samt agerandet av de permanenta medlemmarna i Säkerhetsrådet. Rådets permanenta medlemmar är USA, Kina, Ryssland, Storbritannien och Frankrike, även kallade P5 (United Nations, 2019). Konflikterna i Syrien och Israel/Palestina har orsakat enorm skada för ländernas samhällsutveckling. Miljoner människor har mist sina hem och tvingats fly för att undkomma situationerna. Omvärlden har fått bevittna människor mista sina liv och riktat stark kritik mot FN som inte kunnat ingripa i konflikterna på grund av rådets permanenta medlemmar. Sammansättningen av rådet har kritiserats som en av anledningarna till att organisationen misslyckas i sitt fredsarbete. Konstellationen av Säkerhetsrådet återspeglar en maktstruktur som formades efter andra världskrigets slut, men som inte överensstämmer med den maktstruktur som existerar idag (Urquart, 2003). Länderna är inte längre ensamma om att vara stora aktörer på den internationella arenan.

USA, Ryssland och Kina har alla sedan 1990-talet röstat emot förslag i olika konflikter, ageranden resten av världen ansett vara politiska utspel eller strategiska beslut för att skydda sitt nationella intresse. Denna studie kommer ha sin utgångspunkt i Säkerhetsrådets mötesprotokoll. Den skall undersöka mönster hos de permanenta medlemmarna under mötesförhandlingar genom deras argument till användandet av veto. Uppsatsen kommer använda sig av tre teoretiskt perspektiv för att analysera och dra slutsatser utefter de resultat som framkommit i analysen.

1.1 Syfte och frågeställning

Syftet med denna studie är att undersöka *vad* vetorätten är, *hur* medlemsstaterna resonerar i användandet av vetorätten samt vilka *konsekvenser* som uppstår av vetorättens brukande.

Studien skall med hjälp av mötesprotokoll, tidigare forskning samt annan relevant litteratur hitta mönster och skapa en djupare förståelse till varför de permanenta länderna använder sig av sitt veto i FN:s säkerhetsråd. Studien skall undersöka vilka resonemang som ligger till grund för att de permanenta medlemsländernas agerande. Studien kommer även undersöka om det finns en korrelation mellan att lägga ned sin röst i samband med att ett annat land röstar emot och använder veto.

Det finns ytterst få studier som använt sig av Säkerhetsrådets mötesprotokoll som utgångsmaterial för att studera ländernas agerande, därför är målet med denna studie att bidra till teoriutveckling.

1.2 Tidigare forskning

Inom tidigare forskning kring ämnet har kritik riktats mot FN:s säkerhetsråd. Oftast uppkommer debatten gällande säkerhetsrådets formation och dynamik. Huruvida rådet har den handlingsfrihet som behövs för att uppfylla satta riktlinjer eller om det fortfarande under 2010-talet är utifrån världspolitikens främsta intresse att P5-länderna besitter veto och har möjlighet att dominera förhandlingar. Slutsatser som dragits har hävdats att vetorätten varit viktig ur ett historiskt perspektiv. Efter andra världskrigets slut var vetorätten nödvändig för att hålla de permanenta medlemmarna samarbetsvilliga (Yilmaz, 2019: 63). För att reformera Säkerhetsrådet och vetorätten krävs en omröstning, något som påstås ha blockerats av vetorätten. Dock finns inget exempel på när ett eller flera av de permanenta medlemmarna blockerat ett reformförslag av Säkerhetsrådet då inget förslag fått majoritet av generalförsamlingen innan de presenterats (ibid, 2019: 72).

Det finns tidigare undersökning av Säkerhetsrådets mötesprotokoll mellan 1995-2017. Den forskningen ämnar för ett statistiskt resultat av hur Säkerhetsrådets möten går till, vem/vilka som kommer till tals och hur många tal som sker vid varje möte. Slutsatser är att de permanenta medlemsstaterna medverkar i samtliga debatter under möten, oavsett ämne (Schönfeld, Eckhard, Patz, & van Meegdenburg, 2019).

1.3 Disposition

I uppsatsen inledningskapitel ges en kortare presentation av valt ämne, syfte och frågeställning, samt en motivering av uppsatsens problemområde. Tidigare forskning kring ämnet kommer även presenteras.

Kapitel 2 presenterar undersökningens metodval, material, avgränsningar samt ett kortare avsnitt om relevanta begreppsdefinitioner som kommer att förekomma i uppsatsens empiri, analys och slutsats.

Kapitel 3 omfattar undersökningens teoretiska ramverk. De teoretiska perspektiven kommer vara utgångspunkt i studiens analys.

Kapitel 4-5 beskriver problemområdet som skall undersökas samt bakgrundsinformation om de två konflikter som kommer lyftas fram i kapitel 6 avsnitt 6.5 "Vetorrättens konsekvenser".

Kapitel 6 utgör analysen av uppsatsen. Här kommer diskussion och resultat presenteras utifrån de teoretiska utgångspunkterna av insamlad data.

Kapitel 7 redogör studiens slutsatser.

Kapitel 8 innehåller studiens referenser.

2. Metod

2.1 Fallstudie

Denna undersökning är en fallstudie utformad att besvara tre frågeställningar. Frågeställningarna är en beskrivande följt av två förklarande för att kunna dra så korrekta slutsatser som möjligt. En beskrivande frågeställning är något som i den vetenskapliga världen kan betraktas ha lägre betydelse än en förklarande eller värderande frågeställning (Teorell & Svensson, 2007: 21). Det är dock viktigt för studien att ha en tydlig beskrivning av ett fenomen för att det skall vara möjligt att besvara en förklarande frågeställning. En förklaring kan lätt bli begränsad och bristfällig om det saknas tydliga beskrivande grunder av problemet för att skapa en välgrundad förklaring eller utvärdering (Teorell & Svensson, 2007: 23). Det finns svårigheter att beskriva verkligheten och enbart återupprepa insamlat material utan bearbetning (Teorell & Svensson, 2007: 24). För att säkerställa trovärdigheten av denna studie kommer jag formulera en tydlig beskrivning av det som skall förklaras, i detta fall en detaljerad beskrivning av vetorätten och utvalda resonemang.

En förklarande frågeställning bygger på att förklara varför ett fenomen får ett visst utfall, vad det ena innebär för det andra (Teorell & Svensson, 2007: 27). Jag kommer i denna uppsats förklara innebörden av vetorätten och de resonemang som valts ut, följt av vilka konsekvenser de ger.

Studien kommer i analysen att sammanväva de teoretiska perspektiven tillsammans med det empiriska materialet. Detta för att tydligt skildra staternas olika roller och beteendemönster. Fokus i denna studie kommer vara staternas roll i Säkerhetsrådet. Konflikter som kommer presenteras lyfts fram i syfte att påvisa konsekvenser av vetorättens brukande.

Valet av metod motiveras genom att en fallstudie är det som lämpar sig bäst för en undersökning av ett specifikt fall. Det specifika fallet av studien är vetorätten i FN:s säkerhetsråd och undersöks genom rådets mötesprotokoll. Detta för att bidra till teoriutveckling gällande vetorätten.

2.2 Material

Med denna uppsats har jag som avsikt att definiera vetorätten och dess grundprincip, redogöra och presentera de fem permanenta ländernas föreliggande resonemang till användandet av vetorätten med hjälp av Säkerhetsrådets mötesprotokoll mellan 1990 till 2019, för att avslutningsvis kunna dra slutsatser om vilka effekter vetorätten och dess inverkan har på FN:s förmåga att bedriva sitt fredsarbete i världen. För att bringa så hög trovärdighet som möjligt till min studie kommer jag använda mig av både primär- och sekundärkällor med fokus främst på mina primärkällor som kommer vara Säkerhetsrådets mötesprotokoll. Det för att undvika att materialet blivit omarbetat och ändrat i efterhand. Jag har valt att använda Säkerhetsrådets egna mötesprotokoll vid de tillfällen som vetorätten har använts och kommer utifrån det få ett visst utfall. Det är möjligt att ett annat resultat kan förekomma med flera källor, men då min studie har som avsikt att undersöka om det finns något mönster i ländernas beteende gällande deras resonemang kommer jag använda mig av Säkerhetsrådets egna protokoll.

2.3 Avgränsning

Jag har valt att enbart fokusera på de permanenta medlemmarna i Säkerhetsrådet, deras resonemang inför eller efter brukandet av vetorätten. Jag har även valt att använda mig av resonemang kring deras val att avstå röstning. Detta av anledning att kunna analysera och ges möjlighet att urskilja ett mönster i hur specifikt vetorätten används i Säkerhetsrådet och inte diskutera Säkerhetsrådet i stort eller i relation till icke-permanenta medlemmar. Detta motiveras genom att det enbart är de permanenta medlemmarna som innehar vetorätt. Genom att avgränsa till att följa och analysera resonemangen förutsätter jag att kunna besvara samtliga av mina frågeställningar. Konflikterna som valts ut gällande vetorättens konsekvenser är Syrien och Israel/Palestina. Jag har valt ut dessa då de är de mest förekommande konflikterna i Säkerhetsrådets förhandlingar under perioden 1990-2019. Konflikterna har haft stor påverkan på det internationella samhället och har upptagit stor del av rådets diskussioner under hänvisad tidsperiod. Därmed är de mest relevanta konflikterna att fördjupa denna studie kring då det finns tillgängligt material kring dessa konflikter att använda. Det kommer även föreligga större fokus på USA, Ryssland och Kina då varken Storbritannien eller Frankrike har använt sin vetorätt under denna tidsperiod. Istället kommer diskussionen gällande de europeiska stormakterna fokuseras mer på deras val att avstå omröstningar eller deras kritik mot de medlemmar som använder veto.

2.4 Begreppsdefinitioner

För att ytterligare tydliggöra och avgränsa denna studie ska relevanta begrepp definieras. I undersökningen används *nationell suveränitet*, *mänskliga rättigheter* samt *territoriell integritet*.

Nationell suveränitet innebär att stater har inom sitt erkända territorium högsta myndighet och rätten till intern jurisdiktion. Stater har immunitet mot andra staters jurisdiktion och ingripande inom sitt territoriella område (Oxford Public International Law, 2011).

Mänskliga rättigheter är enligt Sveriges regerings definition att “alla människor, oavsett land, kultur och sammanhang, är födda fria och lika i värde och rättigheter” (Regeringskansliet, 2018). Mänskliga rättigheter är ett erkännande av människors universella och odelbara rättigheter till ett värdigt och jämställt liv (United Nations General Assembly, 1948). Stater står ansvariga för att skydda sitt lands befolkning mot utomstående hot och ansvara för människors universella och odelbara rättigheter (Beitz, 2009).

Territoriell integritet syftar till att stater inte får främja rörelser som står bakom splittring eller gränsförskjutning inom andra stater i någon form. Varken politisk eller genom våldsutövning (Commission on Security & Cooperation in Europe, 2016).

3. Teori

Denna undersökning kommer studera staten som aktör. Jag kommer använda tre teoretiska perspektiv för att bäst skildra ländernas agerande. Genom att använda fler teoretiska perspektiv skapas större möjligheter att besvara studiens frågeställningar då varje stat agerar som enskild aktör. Jag motiverar detta genom att definiera staternas egenintresse och position, både internationellt och nationellt. Med detta kunna ge kompletterande perspektiv på bl. annat politiska och ekonomiska grunder som har relevans för den internationella politiken och internationella samfundet.

3.1 Rational choice theory

Rational choice theory är en realistisk teori som menar att oavsett hur aktörer uppträder finns en förväntad uppfattning om att stater alltid eftersträvar att maximera sina resurser, makt, inflytande och utrymme (Morin & Pauquin, 2018: 218). En stats agerande bygger på uppfattningen om att dra nytta av sin handling. Politiska ledare med stort nationellt inflytande och spelutrymme fattar beslut utifrån vad som ger mest vinning och besluten kan både vara omoraliska samt missgynna olika grupper internt och externt (ibid, 2018). Egenintresset är av stor betydelse i beslutsfattarprocessen. Det går att se utifrån olika aspekter, som exempelvis politiska, ekonomiska, geopolitiska (ibid, 2018: 219). Ett sätt att optimera inflytande för en stat kan vara att utöka sitt territoriella område eller få inflytande över utomstatliga områden, då genom ett geopolitiskt handlande. Rational choice theory finns inom flera vetenskaper och har sitt ursprung under slutet av 1700-talet från Cesare Beccarias som utvecklade begreppet inom kriminologi (Oxford Bibliographies, 2009).

3.2 Strategic culture

Teorin om "Strategic culture" fokuserar på effekterna av kollektiva idéer som delas av staters politiska elit gällande utrikes- och försvarsfrågor. Det är i huvudsak ett analytiskt medel för att identifiera staters beteendemönster i utrikes- och säkerhetspolitik. Konceptet Strategic Culture kom av Jack Snyder under 1970-talet medan han skrev en analys om den sovjetiska strategiska kulturen på uppdrag av Rand Corporation, en inflytelserik tankesmedja i USA

(Morin & Pauqin, 2018: 286). En stats strategic culture kan översättas till en förklarande modell för att redogöra staternas preferenser (ibid, 2018: 287). Ken Booth definierar teorin om Strategic culture som ”en nations traditioner, värderingar, attityder, beteendemönster, vanor, symboler, prestationer och särskilda sätt att anpassa sig till miljön och lösa problem med avseende på hot och användningen av våld” (Booth, 1990: 121). Strategic culture identifierar korrelationer mellan en nations historia och kultur med påverkan på staters utrikes- och säkerhetspolitik (Morin & Pauqin, 2018: 286).

3.3 Role Conception

Kal Holsti introducerade teorin om role conception inom utrikespolitiken under 1970-talet genom att låna begrepp från socialpsykologin (Morin & Pauqin 2018: 271). Roller bestämmer ett specifikt beteende hos stater som synliggörs för deras allierade. Rollen återskapas och upprätthålls genom deras samarbeten och relationer. Rollbegreppet gör det möjligt att sammankoppla staters specificitet och strukturer de utvecklas i (ibid, 2018). Teorin om en stats ”role conception” anknyter till en stats internationella position. Positionen kan vara geografisk, politisk eller social. Exempelvis kan det vara statens position i en sammanställning av en grupp, statens geografiska position i jämförelse med andra stater, då geografiska avstånd. Det är även möjligt att se en stats position på en skala som mäter statens grad av frihet eller demokrati. En stats role conception kan bero på en intern förändring inom staten, snarare än av externa tryck från omvärlden (ibid, 2018).

4. Vetorätten och stormakterna

Vetorätten är den tydligaste kontrasten mellan de permanenta och icke-permanenta medlemmarna i FN:s Säkerhetsråd (United Nations Security Council, 2019). Veto är en avgörande röst som innebär att om en av de permanenta medlemsstaterna väljer att rösta emot ett presenterat förslag i Säkerhetsrådet kommer förslaget blockeras, oavsett hur många övriga röster det får. Det är enbart Ryssland, USA, Kina, Frankrike och Storbritannien som besitter vetorätt, då de är de enda permanenta medlemmarna. Övriga medlemmar sitter under en tvåårsperiod och väljs ut av FN:s generalförsamling (United Nations, 2019). Vid inrättandet av vetorätten var det ett av villkoren från de rådande stormakterna, som kom att bli de permanenta medlemmarna, att få veto över alla frågor för att gå med på att vara en del av FN (United Nations Security Council, 2015: 3). I och med inrättandet av veto gick länderna med på att samarbeta under den internationella organisationens stadgar.

Veto skall inte användas för egen vinning och i Artikel 27 (3) lyder “.in decisions under Chapter VI, and under paragraph 3 of Article 52, a party to a dispute shall abstain from voting.” (United Nations, 1945: 7). Detta innebär att en permanent medlem bör avstå från att rösta om de är delaktiga i en tvist eller konflikt, därmed inte använda sin vetorätt i frågan (United Nations Security Council, 2015: 2). Veto har använts vid 292 tillfällen sedan införandet (United Nations Security Council, 2019). Under de första åren var Ryssland/Sovjetunionen den främsta användaren av vetorätten, vilket sedan kom att ändras vid Kalla krigets slut då USA tog över och över tid har Ryssland, USA och Kina alla varit delaktiga i statistiken. Varken Storbritannien och Frankrike har använt veto sedan december 1989 (United Nations Security Council, 2019).

Tabell 1. Tabell över hur många gånger varje permanent medlem använt veto mellan 1990-2019, samt antalet nedlagda röster under samma period under förhandlingar i Säkerhetsrådet.

Land	Antal veto i omröstningar under period 1990-2019	Antal nedlagda röster under period 1990-2019
USA	18	0
Ryssland	24	1
Kina	12	12
Storbritannien	0	10
Frankrike	0	1

Källa: (UN Dag Hammarskjöld Library, 2019)

4.1 USA och FN

USA var huvudskapare av FN 1945, vilket har skapat en viss känsla av rättfärdigande hos USA att kunna uttala sig om FN:s egentliga definition samt vad organisationens huvudsakliga uppgifter är (Washburn, 1996: 83). Det har varit tillfällen då USA har ifrågasatt FN:s agerande, i fall där det inte har gått i linje med amerikanska värderingar eller åsikter. Trots historiska aspekter i relationen mellan USA och FN finns även andra faktorer som påverkar förhållandet. USA är världens mäktigaste land som både världsledande ekonomi och störst militära styrka, vilket leder till en särskild ställning för landet inom organisationen och världspolitiken. Detta bidrar till att USA:s agerande granskas med ytterligare noggrannhet än övriga medlemmar (Sveriges Radio, 2006). USA är det enda land som har möjligheten att avsiktligt skapa långsiktig skada för FN och dess verksamhet, genom försummelse eller öppen fiendlighet. Endera av dessa situationer skulle tvinga sekretariatet till ekonomiska och operativa hjälpmedel som skulle förstöra objektiviteten och opartiskheten som motiverar FN:s existens (Washburn, 1996: 83). Ur ett ekonomiskt perspektiv är även USA landet som bidrar med högst ekonomiskt stöd till FN och står för drygt 20% av dess budget (United Nations General Assembly, 2018) (Sveriges Radio, 2006). Det finns statistiska mått som avgör hur mycket ett medlemsland skall bidra med ekonomiskt till FN, baserat på landets storlek och resurser. Eftersom USA är ett av världens mest befolkade och ekonomiskt stabila länderna påverkar det hur mycket ekonomiskt stöd USA ska tillhandahålla (Rold, 2018).

En tredje aspekt som kan påverka relationen är sittande presidenter. Det gäller både FN:s generalsekreterare samt USA:s president. Amerikanska presidenter har under perioder markerat sitt missnöje över organisationens verksamhet samt kritiserat icke-demokratiska länders medlemskap i FN:s olika organ (Sveriges Radion, 2006). På senare tid har USA tagit avstånd från tidigare beslut som varit bidragande till deras framgångsrika position inom organisationen. Först valde president Trump att lämna Parisavtalet, vilket resulterat i att USA är det enda land som inte är en del av avtalet. Andra beslutet är Trumps erkännande av Jerusalem som huvudstad i Israel. Säkerhetsrådets la fram ett förslag som bad presidenten att återkalla sitt erkännande, något som röstades igenom av alla medlemmar förutom USA (Rold, 2018). Det har även skapats en skepticism mot FN hos den amerikanska opinionen. Undersökningar visar att människor ställer sig mer kritiskt till organisationen än vad de gjort tidigare. Framst har det ökat hos människor som tidigare inte haft någon åsikt (ibid, 2018). Trots olika hinder i relationen mellan FN och USA finns ett ömsesidigt beroendeförhållande mellan parterna. FN:s intressen och USA:s intressen överlappar mer än de separerar, vilket ses i dagordningar om målen för hållbar utveckling, som syftar till att utrota sociala åkommor som fattigdom och ojämlikhet samt främja värderingar som mångfald och demokrati. På liknande sätt som internationella ansträngningar för fredsbevarande, bekämpning av terrorism, icke-spridning av kärnvapen och ekonomisk utveckling når högre framgång när USA samarbetar med FN, och ofta omöjligt att uppnå utan FN:s hjälp och deras allierade (ibid, 2018).

4.1.1 USA:s veto

Mellan 1990 och 2019 har USA utnyttjat sitt veto 18 gånger (UN Dag Hammarskjöld Library, 2019). USA har under flertal förhandlingar arbetat för att konflikter skall lösas via two-State solution, utan inblandning eller påtryckningar från det internationella samfundet (UN Security Council, 1995: 6-7). Detta är återkommande när USA själva är involverade. I konflikten USA/Nicaragua 1990 lade USA veto mot sanktioner riktade mot USA:s handlande i konflikten och hänvisade till att situationen hanterades internt mellan de inblandade parterna och inte var i behov av säkerhetsrådets ingripande (UN Security Council, 1990a: 21-22). Upprepade gånger har USA framfört liknande argument och angivit liknande potentiella lösningar gällande andra konflikter för att uppnå lösningar utan säkerhetsrådets involvering (UN Security Council, 1995: 6-7). Detta med argument för att internationellt ingripande kan bidra till att konflikter eskalerar och utsätter civilsamhället för ytterligare risker och hot i redan utsatta situationer (UN Security Council, 1990b: 36-38). Vid flertal förhandlingar yrkar

USA för fredliga förhandlingar i konflikter, utan säkerhetsrådets involvering men har själva en stor roll i förhandlingar och fredsprocesser (UN Security Council, 2017d: 4-5). I Israel och Palestina-konflikten har USA röstat emot samtliga förslag om säkerhetsrådets inblandning och hänvisat till two-State solution med USA själva som stöd i fredsprocessen (UN Security Council, 2003b: 3). I förhandlingarna motsätter de sig förslag då de anser att de är obalanserade, irrationella och initierar att resolutionerna skulle göra mer skada än att balansera situationen (UN Security Council, 2006a: 3). Samtidigt som de motsätter sig säkerhetsrådets möjlighet att ingripa i situationen påvisar de sitt eget engagemang i konflikten, för att rättfärdiga sitt beslut att använda veto. Mrs. Haley, representant för USA i Säkerhetsrådet 2017, hänvisar till att USA använder sitt veto för att försvara den amerikanska suveräniteten och USA:s roll i konflikten i mellanöstern (UN Security Council, 2017d: 4).

USA hävdar sig stödja båda parterna i en fredsprocess och kräver ett förslag som enligt amerikansk mening “ser allvaret och realiteten i situationen och håller båda parterna ansvariga för deras handlingar “ (UN Security Council, 2004: 2) (UN Security Council, 2006a: 3). USA är tydlig i sina krav på vad som krävs av förslaget för att det skall röstas igenom av landet och anser att Säkerhetsrådets förslag enbart fokuserar på en ensidig lösning (UN Security Council, 2006b: 2). USA för under förhandlingar gällande konflikten tydliga argument om varför de presenterade förslaget inte lever upp till önskad standard och hävdar sig själv vara en av de största utomstående bidragande aktörerna i bistånd till konflikten (UN Security Council, 2011: 4-5). USA för en diplomatisk dialog under flertal möten och tar ställning mot alla förslag som presenterar någon form av lösning som inte uppfattas vara balanserad eller likställer båda involverade parternas agerande. USA riktar skarp kritik mot Hamas och den palestinska regeringens oförmåga att hantera en terroristgrupp från sitt eget land. USA tar ett tydligt avstånd från någon form av terroristisk handling och uttrycker vid flertal förhandlingsmöten att deras veto är ett ställningstagande mot terrorism. Under förhandlingsmötet PV.8274 2018 beklagar sig USA över att Hamas inblandning i konflikten totalt förbises i presenterade förslag och verkar vara förbisett av övriga världen också (UN Security Council, 2018b: 3). USA är upprörda över att Hamas lyckas bedriva sin agenda och verksamhet utan minsta insats från den palestinska regeringen. De påtalar att de aldrig kommer ställa sig bakom något förslag som inte tar tydligt avstånd från terrorismen och menar att de länder som röstar för sådana förslag i konkreta drag inte tar ställning mot terrorism (ibid, 2018b: 3).

4.2 Ryssland och FN

Ryssland är ur ett territoriellt perspektiv världens största stormakt och har varit med i Säkerhetsrådet sedan det grundades 1945. Historiskt sett har Ryssland, dåvarande Sovjetunionen, inte alltid haft en positiv inställning till FN. Ryssland tog till en början avstånd från organisationen då de upplevde ett ökande inflytande från västmakterna och ansåg att Säkerhetsrådet var en strukturlös beslutsmekanism för stormakter, då stormakter bör i rysk mening ägna sig åt att skapa och införa istället för att följa internationella regler (Nikitin, 2012: 2). Ryssland tenderar att se Säkerhetsrådets resolutioner och kollektiva åtgärder som en bland flera möjliga krishanteringsverktyg som bidrar till FN:s operationer, balanserat med dess andra internationella åtaganden (ibid, 2012: 10). Rysslands inställning till Säkerhetsrådet har ändrats under tid och har valt att agera inom Säkerhetsrådet som en global makt med betydande politiska, militära, ekonomiska och mänskliga resurser (ibid, 2012: 7).

Ur ett ekonomiskt perspektiv är Ryssland bland de tio största globala makterna efter ekonomisk storlek och av reserver/export av viktiga resurser (ibid, 2012: 2). Trots anledningar som tidigare nämnt med geografisk storlek och ekonomisk storlek hamnar Ryssland inte bland de 10 främsta bidragsgivarna till FN, varken med ekonomiskt bistånd eller med militära styrkor. Dock anses de vara en viktig bidragsgivare med en ränta lika med 1,602%, vilket placerar Ryssland på 14:e plats bland alla FN:s medlemsländer (United Nations Russia, 2019). Ryssland har stora resurser gällande olja och gas, något som blivit ett medel de utnyttjar i förhandlingar med andra stater. Dessa resurser har främst används i förhandlingar med forna sovjetstater, det för att inte förlora dem till EU eller NATO. Landets olje- och gasresurser har byggt upp ett ryskt självförtroende, som lett till en vilja att utöka sitt internationella inflytande (Svenska FN-förbundet, 2018). Ryssland må vara en av världens största ekonomier med ett stort internationellt inflytande, men trots detta ses Ryssland som en stat med en svag demokrati. Ryssland ligger på 20/100 av en skala där 100 är en helt fri och demokratisk stat (Freedom House, 2018).

Gällande reformförslag av Säkerhetsrådet har Ryssland klargjort att de är för att bevilja permanent medlemskap för fler länder än de fem som är de enda permanenta i dagsläget. De anser att rådet inte skall expanderas över ca 20 medlemmar men att fler permanenta medlemmar kan tillsättas (Nikitin, 2012: 11). Dock anser Ryssland att vetorätten bör stanna hos de ursprungliga permanenta medlemmarna. I rysk mening är vetorätten ingenting som skall utökas. Den bör inte heller tas ifrån de ursprungliga permanenta medlemmarna, utan skall bevaras som den inrättades 1945 (ibid, 2012: 11).

4.2.1 Rysslands veto

Ryssland har sedan 1990 använt sitt veto 24 gånger och avstått omröstning vid ett tillfälle. 1999 valde Ryssland att lägga ned sin röst i frågan om att förlänga United Nations Preventive Deployment Force, FN:s utlandsstyrka, i forna jugoslaviska staten Makedonien. Ryssland valde att avstå och lägga ned sin röst då de ansåg att de ryska föreslagna förändringarna i förslaget inte hade tagits till vara på i det slutgiltiga förslaget (UN Security Council, 1999: 4). Sedan 1990 har Ryssland involverat sig i olika frågor och använt veto gällande föreslagna FN-insatser och konflikter. Främst har de använt veto gällande konflikten i Syrien som tog plats på Säkerhetsrådets agenda 2011 och varit ett återkommande segment inom rådets förhandlingar. Ryssland har varit aktiva i förhandlingar gällande geopolitiska frågor, ekonomiska frågor samt skyddandet av staters nationella suveränitet.

Ryssland har även använt sitt veto gällande frågor de ansett inte vara relevanta för rådet att diskutera eller inte störa den internationella fred och säkerheten. I förhandlingarna gällande agerandet av Zimbabwes regering 2008 som brukat våld mot civila efter landets val nyttjade Ryssland sitt veto då de ansåg att frågan inte hörde hemma i Säkerhetsrådet, utan stod utanför rådets ansvarsområde. Ett ingripande från Säkerhetsrådet vore skadligt för organisationen samt saknade enligt rysk mening legitimitet (UN Security Council, 2008: 9). I förhandlingarna gällande situationen i Myanmar användes veto av Ryssland, då för att situationen inte hotade den internationella fred och säkerheten. Frågan diskuterades även inom andra organ av FN, vilket ansågs vara tillräckligt enligt Ryssland (UN Security Council, 2007: 6).

Ryssland har vid flertal tillfällen hänvisat till historiska aspekter till varför de använt veto i frågor. Krimhalvön var historiskt en del av Ryssland som gavs bort till Ukraina som gåva. Området gick sedan under Sovjetunionen under dess existens och återgick sedan tillbaka till Ukraina vid Sovjetunionens fall. Ryssland använde veto i förhandlingar om Krimhalvön då de ansåg att befolkningen fått utstå förändringar inrättade av regeringen utan någon som helst hänsyn till hur folket har påverkats (UN Security Council, 2014). I Östeuropa och Asien har staters formation förändrats sedan uppbrottet av Sovjetunionen 1989, vilket lett till att förhållningssätt inom regioner också behövs uppdateras. Ryssland använde veto i förhandlingar om Georgien då de ansåg att området har förändrats och de internationella dokument som styr politiska och militära positioner inte längre är aktuella för regionen (UN Security Council, 2009: 3). Ryssland har även ställt sig kritiska till ekonomiska frågor i

Säkerhetsrådet. Trots att landet är en av världens största ekonomier ligger de inte i topp som bidragsgivare till FN och är skeptiska till olika resolutioner gällande ekonomiskt bistånd eller sanktioner. De la veto angående ekonomiska sanktioner mot Bosnien Hercegovina 1994 (UN Security Council, 1994: 10-11) och ansåg i förhandlingar om att ändra finansieringen av trupper och resurser i Cypern till obligatoriskt att det räckte med frivilligt bidrag från medlemsstaterna (UN Security Council, 1993: 3-4).

Ryssland är tydlig med att värna om staters nationella suveränitet. De anser att Säkerhetsrådet bör följa FN-stadgan och att FN inte har något ärende i att ingripa i staters inrikespolitiska beslut (UN Security Council, 2019a: 2).

Ryssland har tagit en kritisk ställning till Säkerhetsrådets förslag gällande konflikten i Syrien och har gång på gång röstat emot presenterade förslag och hänvisat till Syriens suveränitet och utomstående aktörers påverkan på inomstatliga konflikter. Ryssland anser att deras förslag och prioriteringar i konflikten ignoreras, vilket gör det svårt för Ryssland att stödja förslagen som presenteras i rådet (UN Security Council, 2017a: 6). Ryssland kritiserar även de västerländska stormakterna för att ställa ultimatum mot Syrien och den syriska regeringen, vilket enbart skulle förvärra situationen för den redan lidande civilbefolkningen (UN Security Council, 2017c: 7). Säkerhetsrådets förslag är enligt Ryssland ensidiga, något sänder fel signaler till Syriens befolkning och inte är på något vis hjälpligt i situationen (UN Security Council, 2012a: 9). De västerländska stormakterna missbrukar Säkerhetsrådet för att bedriva sin egen agenda (UN Security Council, 2012b: 8-9), saknar att inkludera bekämpning av terrorism (UN Security Council, 2019b: 2) och att sådant agerande enbart kommer slå tillbaka på organisationen och underminera dess internationella tillit och samarbeten (UN Security Council, 2012b: 8-9). Ryssland anser att de västerländska makterna avsiktligt motarbetar en rysk lösning på konflikten och försöker ställa Ryssland i dålig dager (UN Security Council, 2017b: 2). Ryssland anser att lösningen på konflikten bör bygga på ”respekten för Syriens nationella suveränitet och territoriella integritet samt principen om icke-ingripande, inklusive militär, i dess angelägenheter; principen om det syriska folket. Avstå från konfrontation; och att bjuda in alla till en jämn och omfattande dialog som syftar till att uppnå civil fred och nationellt avtal genom att reformera landets socioekonomiska och politiska liv” (UN Security Council, 2011: 4). Ryssland anser att det inte finns något alternativ mot att föra dialog för att uppnå en fredlig lösning på konflikten (ibid, 2011: 5).

4.3 Kina och FN

Kina är ett av P5 länderna i Säkerhetsrådet och var första landet som skrev på FN-stadgan (Ministry of Foreign Affairs of the People's Republic of China, 2019). FN är den viktigaste internationella plattformen för Kinas multilaterala diplomati. Kina är en symbol för nationell suveränitet men har även blivit mer framåtsträvande när det gäller att använda sin diplomatiska makt för att skapa handlingsfrihet i en multipolär geopolitik (Zhongjun, 2011: 8). Historiskt sett har Kina varit kritiska mot FN och kinesiska forskare har ansett FN var ett "forum för kapitalistiska politiker och enbart ett verktyg för stormakterna USA och Ryssland" (ibid, 2011: 10). Under Kalla kriget fanns en anti-Kina rörelse som hade stort inflytande på FN. Under den perioden la Kina fram ett förslag att upprätta ett nytt FN, och ställde sig kritiska till organisationen. De såg inte rådets västerländska medlemmar som partners utan såg FN som en kortsiktig lösning att använda som plattform för att identifiera nya allierade för att bekämpa stormakterna (ibid, 2011: 11). Under 70-talet tappade stormakterna makt och utvecklingsländer kom att växa och kräva större roll inom FN (ibid, 2011: 17). Kinas strategi inom FN har varit "samarbete, kommunikation och undvikande av konfrontation" (ibid, 2011: 23). De har börjat använda sin rätt till veto oftare under senare decennier, men även att utnyttja sin rätt till att avstå omröstningar (ibid, 2011: 24).

I 2018 budgetrapport från FN:s Generalförsamling är Kina den tionde största bidragsgivaren gällande FN:s militära styrkor, vilket gör dem till största bidragsgivaren av militära styrkor av P5 länderna (United Nations General Assembly, 2018).

4.3.1 Kinas veto

Kina har under 1990-2019 använt veto 12 gånger. De har även valt att avstå omröstning och lägga ned sin röst vid 12 tillfällen. Som tidigare nämnt är Kina en symbol för nationell suveränitet och har under förhandlingarna visat stor hänsyn till andra staters rättigheter inom sina territoriella gränser. Den kinesiska regeringen har även grundat sitt agerande utifrån andra staters uttalanden om Kina och dess regering. 1997 valde Kina att använda veto i förhandlingar gällande krisen i Guatemala. Kina ansåg att Guatemala motarbetat Kina och den kinesiska regeringen, vilket lämnade Kina utan alternativ än att rösta emot någon form av assistans till landet. De ansåg att Guatemalas agerande och landets försök att ställa Kina i dålig dager och kränka den kinesiska suveräniteten och territoriella integritet, kunde de inte förvänta sig Kinas samarbete i Säkerhetsrådet (UN Security Council, 1997: 20). Kina anser att

inget lands fredsprocess skall vara på bekostnad av ett annat lands suveränitet och territoriell integritet (ibid, 1997: 20).

Kina har vid flertal tillfällen när rådet varit oeniga valt att lägga ned sin röst för presenterade förslag och beklagat att rådet tvingat fram en omröstning när det finns tydliga meningsskiljaktigheter inom rådet (UN Security Council, 2017c: 6-7). Kina anser att det inte är till Säkerhetsrådets fördel att presentera förslag och omröstningar kring resolutioner när det finns oro bland rådets medlemmar och de inte är överens om lösningar för konflikter, något de exempelvis ansåg vid förhandlingarna rörande situationen i Bosnien-Hercegovina (UN Security Council, 2015: 7).

I och med Kinas tydliga ståndpunkt gällande nationell suveränitet har landet ställt sig kritiskt mot flertal förslag om sanktioner mot olika länder. Kina la ned sin röst 2018 gällande situationen i Jemen och hänvisade till landets suveränitet, säkerhet och territoriell integritet (UN Security Council, 2018a: 6). Liknande argument har förts angående konflikten i Syrien, då Kina kritiserat förslagen för att inte respektera Syriens suveränitet, självständighet eller territoriella integritet (UN Security Council, 2016a: 14). Gällande skyddandet av Syriens suveränitet har Kina använt veto med motivering att ödet och lösningen för konflikten bör avgöras av det syriska folket, istället för utomstående krafter (UN Security Council, 2012b: 13). Kina har avstått omröstning och använt veto för att stoppa sanktioner mot den syriska regeringen då de anser att det enbart kommer resultera i att situationen förvärras (UN Security Council, 2011: 5). Kina har gällande konflikten i Syrien argumenterat för vikten av rådets konsensus i sitt arbete och uppvisa en enad front för att kunna bemöta och hantera situationen i Syrien (UN Security Council, 2016b: 8)

I förhandlingarna gällande situationen i Venezuela valde Kina att använda veto även där för att de ansåg att Venezuelas öde skulle bestämmas av Venezuelas befolkning med hänvisning till FN-stadgan och länders rätt till självbestämmande gällande interna beslut (UN Security Council, 2019a: 4).

2007 genomgick Säkerhetsrådet förhandlingar gällande situationen i Myanmar för att uppmana Myanmar att upphöra militära attacker mot civila i etniska minoritetsregioner och få slut på de därmed sammanhängande kränkningarna av mänskliga rättigheter och humanitär rätt. Kina hävdade att Myanmar var ett land som under sin utveckling stött på vissa politiska, ekonomiska och sociala utmaningar. Några av dem ganska allvarliga, men inget land är perfekt och alla länder behöver genomgå vissa utvecklingsprocesser för att ta sig framåt (UN Security Council, 2007: 2). Dock ansåg de att situationen inte var allvarlig nog att ställas inför Säkerhetsrådet. Kina, som ett direkt grannland till Myanmar, ansåg att situationen inte hotar

den internationella fred och säkerheten. Kina anser också att situationen bör hanteras intern inom landet av landets regering (ibid, 2007: 3).

De har även vid tillfällena använt veto samtidigt som Ryssland, samt valt att avstå omröstning när Ryssland använt veto. Av Rysslands 24 veto har Kina avstått omröstning eller lagt veto vid 22 av dessa tillfällen (UN Dag Hammarskjöld Library, 2019).

När Kina använt veto eller valt att avstå en omröstning och blivit kritiserade för sitt agerande har de hänvisat till varje självständig stats rättighet att besluta om sin egen ståndpunkt i frågor (UN Security Council, 1999: 8). Kina har riktat starkt kritik till de stater som anklagat eller kritiserat Kinas agerande vid omröstningar. Under 2019:s förhandlingar gällande konflikten Syrien blev Kina kritiserade för att använda veto och slog då ifrån sig alla anklagelser. Mr. Zhang Jun, dåvarande representant för Kina påpekade att Kina "bestämt avvisar de grundlösa anklagelser som företrädare för Storbritannien och USA har gjort mot Kina. Kina har rätt att fatta ett oberoende beslut om hur de röstar, beroende på rättigheter och felaktigheter i en situation och fortsätter från ett visst folks intressen. Inget land har rätt med medvetna anklagelser som dessa. Jag vill också påpeka att det syriska folkets situation och lidande just är resultatet av vissa länders orättfärdiga beteende, och det är de länder som borde reflektera över deras beteende" (UN Security Council, 2019b: 9).

4.4 Europeiska stormakterna och FN

Både Storbritannien och Frankrike är permanenta medlemmar i Säkerhetsrådet och har besitter vetorätt. I båda fallen finns historiska kopplingar till organisationen, men även andra aspekter gällande relationen mellan stat och organisation har och kan komma att påverka ländernas agerande i Säkerhetsrådet.

Storbritannien var en av grundarna till FN och tillsammans med USA:s president presenterade premiärminister Winston Churchill en uppsättning principer för ett internationellt samarbete av fred och säkerhet 1941 (United Nations UK, 2019). Principerna kom sedan att ligga till grund för FN-stadgan som upprättades i San Francisco 1945. Sedan dess har Storbritannien haft ett stort inflytande på FN:s arbete och utformning (ibid, 2019).

Utöver den historiska kopplingen mellan FN och Storbritannien så finns det en liknande aspekt på relationen mellan staten och organisationen som med USA och FN, den ekonomiska aspekten. Storbritannien är en av de största bidragsgivarna till FN:s ordinarie budget. Storbritannien är också en av de största bidragsgivarna till FN:s fredsbevarande budget och betalar för 6,68% av 7 miljarder dollar per år (ibid, 2019).

Storbritannien har som en av de permanenta medlemmarna ett särskilt ansvar att upprätthålla internationell fred och säkerhet. Statens inställning spelar en nyckelroll i antagandet av resolutioner om konfliktsituationer, inklusive de som kräver maktanvändning (ibid, 2019). Storbritannien spelar en nyckelroll i alla aspekter av Säkerhetsrådet och är även starkt involverade i valet av FN:s generalsekreterare. Det är Säkerhetsrådet som lägger fram en kandidat för FN:s generalförsamling att godkänna.

Frankrike har varit en permanent medlem i FN:s Säkerhetsråd sedan organisationen grundades 1945. Frankrike är även representerat både i de andra stora FN-organen och inom dess underordnade organ. De senaste kriserna har skapat debatt om FN:s centrala betydelse och det finns ett behov av att göra organisationen mer effektiv och mer representativ för den globala balansen (France Diplomatie Ministry for Europe and Foreign Affairs, 2019). Frankrike är också det land som efterlyst en reform av Säkerhetsrådet. De förespråkar en utvidgning av Säkerhetsrådet i förhandlingarna och stödjer också permanenta säten för Tyskland, Brasilien, Indien och Japan. Frankrike önskar en större närvaro av afrikanska länder i säkerhetsrådet, inklusive bland permanenta medlemmar. I september 2014 uppmanade Frankrike, tillsammans med Mexiko, de resterna permanenta medlemmarna att "frivilligt och kollektivt lova att inte använda veto vid folkmord, brott mot mänsklighet och krigsförbrytelser i stor skala" (United Nations Security Council, 2019). Bland de permanenta medlemmarna har enbart Storbritannien gett sitt stöd för initiativet (ibid, 2019).

4.4.1 Avstå omröstningar

Varken Storbritannien eller Frankrike har använt sitt veto sedan 1989 (United Nations Security Council, 2019). Storbritannien har vid flertal tillfällen sedan 1990 valt att lägga ned sin röst istället för att använda veto vid förslag de ställt sig kritiska mot. Frankrike har lagt ned sin röst en gång mellan 1990-2019. Frankrike valde, i samverkan med Norge, Irland och Storbritannien, att lägga ned sin röst under förhandlingarna gällande S/PV.4305 (UN Security Council, 2001: 6). Förslaget gällde om att inrätta en FN-observatör för att skydda palestinska civila i konflikten Israel och Palestina. De fyra länderna valde vid det tillfället att agera enhälligt med motivation att förslaget saknade ett nödvändigt stöd från Säkerhetsrådet för att rådet skall kunna vidta effektiva åtgärder (ibid, 2001: 6). Förslaget röstades ned då USA la veto (ibid, 2001: 5). Utöver detta tillfälle har Frankrike stått bakom resterande av förslagen som presenterats i Säkerhetsrådet mellan 1990-2019.

Storbritannien har valt att lägga ned sin röst vid 10 olika förhandlingar under samma tidsperiod. Vid 9 av 10 fall har Storbritannien valt att lägga ned sin röst i förhandlingar gällande Israel och Palestina-konflikten. Detta har även varit vid tillfällen då förslagen blivit blockerade av USA:s veto. Förutom konflikten i mellanöstern valde även Storbritannien att lägga ned sin röst gällande S/PV.2905, vilket gällde situationen i Panama där USA invaderat Nicaraguas ambassad (UN Security Council, 1990a). Storbritanniens motivering löd att de inte ansåg att ärendet borde ta plats i Säkerhetsrådet och hänvisade till att det redan vidtagits åtgärder rörande händelsen internt mellan USA och Nicaragua, något som den amerikanska representanten tidigare redogjort inför rådet (UN Security Council, 1990a: 34-35).

I konflikten i mellanöstern har Storbritannien riktat kritik mot att förslagen varit ensidiga (UN Security Council, 2004c: 6). De har även kritiserat bristen på ställningstagande mot terrorism i presenterade förslag (UN Security Council, 2004a: 5). Under förhandlingarna gällande [S/PV.5051](#) förklarar Storbritannien sin oro över konflikten och anser att Israels självförsvar har lett till dödandet av civila och strider mot internationella lagar men inte kan ställa sig bakom förslaget då det brister i balans (UN Security Council, 2004c: 6).

Storbritannien nämner vid samtliga tillfällen att förslagen saknar balans och i förhandlingen [S/PV.8274](#) anser de att förslaget innehåller ett flertal vaga punkter som resulterar i att Storbritannien inte kan ställa sig bakom det. Storbritannien önskar även kritik riktad mot Hamas (UN Security Council, 2018c: 5). Storbritannien, tillsammans med Danmark, Peru och Slovakien, riktar kritik vid förhandlingen [S/PV.5488](#) att förslaget inte skildrar komplexiteten av situationen i mellanöstern (UN Security Council, 2006a: 5). Storbritannien tar ställning likt USA i förhandlingarna gällande konflikten i mellanöstern men väljer istället att lägga ned sin röst istället för att rösta emot trots liknande kritik mot presenterade förslag. Storbritannien kritiserar förslagen för att vara otillräckliga, obalanserade och därför inte behjälpliga i lösningen av konflikten (UN Security Council, 2003a: 5). De anser att för att skapa en attraktiv lösning som uppmuntrar båda parterna till en fredlig förhandling krävs balans, relevant information i form av en two State-solution (UN Security Council, 2006b: 3-4) (UN Security Council, 2011a: 5).

5. Konfliktöversikt

5.1 Israel och Palestina

Konflikten i mellanöstern Israel och Palestina kretsar kring territorium och vilken stat som har rätt till vilket område i regionen som idag är staten Israel eller ockuperat av israeliska staten. De stora aktörerna i konflikten är staten Israel och olika väpnade palestinska rörelser (Uppsala Conflict Data Program, 2019b).

Konflikten mellan Israel och Palestina uppskattas ha inletts under 1880-talet mellan judiska nybyggare och palestinier. Dock skall situationen i området inte komma att bli omfattande förens 1917 (ibid, 2019b). Upprättandet av staten Israel skedde 1948 på territorium som historiskt var tillhörande Palestina, men med stöd från de västerländska stormakterna etablerades en stat tillägnad det judiska folket på mark som var judarnas bibliska hemland (Utrikespolitiska Institutet, 2019).

Konflikten har involverat flertalet utomstående aktörer och enskilda länder som USA och FN, samt direkta grannländer till regionen som Egypten, Jordanien, Libanon och Syrien. Israel förklarades självständigt 14 maj 1948, utan stöd från grannländerna som motsatte sig den territoriella förändringen och invaderade den nyetablerade staten. Konflikten mellan Israel och Palestina har löpt parallellt med andra arabiska aktörer som varit i konflikt med Israel (Uppsala Conflict Data Program, 2019b). Israel hade efter självständigheten fått territoriell makt över områden som tidigare räknats till Palestina och judiska medborgare invandrade till den nyetablerade staten. Detta ökade spänningarna mellan parterna och judiska invandrare ockuperade Gazaremsan och började bygga upp samhällen i det ockuperade området tillhörande Palestina, auktoriserat av den israeliska staten. Oroligheterna och våldet ledde till FN:s inblandning. Säkerhetsrådet förhandlade och resolution 242 tvingade tillbaka de israeliska styrkorna från de ockuperade områdena (ibid, 2019b).

Andra fredsförhandlingar och resolutioner har försökt införas från FN men konflikten har återupptagits igen. I slutet på 1980-talet uppkom den första Intifada, vilket betyder ”att skaka av”. Första Intifada var en palestinsk rörelse som startade genom arga protester och attacker mot israelisk militär som en motståndsrörelse mot israelisk politik inom de ockuperade

områdena och Israel gick till motattack. Detta pågick under flera år. Genom första Intifada utlöstes också mer religiösa palestinska rebellorganisationer, exempelvis Islamic Resistance Movement Hamas och Palestinian Islamic Jihad PIJ. Dessa grupper involverades ordentligt i konflikten i början av 1990-talet (ibid, 2019b). Den andra Intifada uppkom i början av 2000-talet och var mer militariserad. Självmoordsbombningar ökade och aktiva grupper under perioden var återigen Hamas, PIJ men nu utökad med Fatah och Al-Aqsa Martyrs' Brigades ABM. Under 2006 övertog Hamas kontrollen över Gazaremsan och fredsförhandlingar inleddes mellan Israel och Palestina. Förhandlingarna började 2013 och 2014 stabiliserade sig situationen. De båda parterna Hamas och Israel beviljade och följde eldupphöret. Individuella enskilda personer utan anknytning till någon organiserad grupp utgjorde enda formen av attacker och mellan 2015-2017 var inga väpnade organiserade grupper aktiva (ibid, 2019b). Konflikten återupptogs 2018 efter tre års inaktivitet. Detta i och med att USA och president Trump förflyttat amerikanska ambassaden i Jerusalem och erkännandet av Jerusalem som Israels huvudstad. Konflikten grundar sig i statlig suveränitet, territoriell integritet samt historiska och religiösa aspekter mellan olika grupper.

5.2 Syrien

Konflikten i Syrien har varit långdragen och flertalet aktörer har varit involverade i väpnade konfrontationer. Till en början var ett antal miliser aktiva i konflikten, vilket gjort det problematiskt att tillskriva händelser till specifika aktörer.

När protester bröt ut i Syrien 2011 spreds de snabbt över hela landet, vilket innebar ett betydande hot för regeringen. De tillsynes fredliga protesterna blev början av en lång och brutal konflikt. Al-Assad regimen reagerade hårt mot protesterna och situationen eskalerade i massarrestationer, tortyr av fångar, berövande av medicinsk behandling för sårade demonstranter samt användning av prickskyttar och skjutning i massor av demonstranter (Uppsala Conflict Data Program, 2019a). Regimen utnyttjade de redan befintliga samhällsskillanderna och skapade större klyftor mellan landets befolkning och grupper. Grupperna i samhället betraktade varandra med skepticism och misstro, och samhället delades upp i två tydliga klyftor; en politisk och en etnisk.

Den politiska klyftan separerade de som stod bakom regimen och presidenten från de som stod bakom protesterna. Den etniska klyftan separerade sunnimuslimerna från de alawitiska shiiterna (ibid, 2019a). Regimen försökte trots den rådande konflikten att agera politiskt och lovade en rad nya reformer för att behålla sina anhängare, men som enbart resulterade i ännu

mer brutalt våld. Det brutala våldet från den syriska regimen blev allmänt känt för omvärlden och det internationella samhället såg inget alternativ än att ingripa i konflikten. Vid flertalet gånger försökte FN:s Säkerhetsråd diskutera situationen, men lyckades inte fatta en resolution på grund av Rysslands och Kinas opposition (ibid, 2019a). Enskilda länder och ytterligare organisationer som USA, Storbritannien, Frankrike och EU har försökt ingripa i konflikten genom att införa sanktioner mot den syriska regimen. De tillämpade sanktionerna har motverkats främst av Ryssland, som fortsatt stötta al-Assad regimen med vapen och ammunition, och även försökt avskräcka ett eventuellt ingripande från NATO genom att ockupera havsregionen runt Syrien (ibid, 2019a). Syriens tidigare allierade Turkiet har under konfliktens utbredning dragit tillbaka sitt stöd till landet och Arabförbundet har även sedan 2011 dragit in Syriens medlemskap. Förbundet har försökt medla i den våldsamma konflikten utan större framgång. Under åren har regimen fört en taktik om att attacker städer och regioner som påstås vara områden där protestanter samverkar. 2013 drabbades Aleppo av ett attentat från regimen som dödade mer än 500 personer och fler områden har blivit drabbade med liknande attentat som Aleppo (ibid, 2019a). Regeringen i Syrien har även använt sig av en strategi att stoppa eller förhindra byar och städer att få tillgång till resurser som mat, medicin och andra nödvändigheter, något som resulterat i att människor även dött av svält eller av medicinska skäl som skador och sjukdomar.

Enligt uppgifter i mars 2018 har konflikten orsakat över 5,6 miljoner syriska flyktingar och 6,1 miljoner interna flyktingar. Över 13 miljoner människor i Syrien är i behov av humanitärt bistånd, varav nästan 6 miljoner är barn (United Nations Syria, 2019).

Konflikten i Syrien är fortfarande pågående. Under åren har flertalet initiativ till fredsprocesser försökt få ordning på situationen utan att lyckas. Olika aktiva strider har lyckats stoppas med eldupphör för att sedan återupptas igen. Något som hindrat fredsprocessen att fortskrida är alla aktörer som skall vara med och förhandla. Utöver de interna grupperna inom landet har det varit många stora internationella aktörer inblandade i processen, vilket gjort det problematiskt att enas om en lösning (Uppsala Conflict Data Program, 2019a).

6. Analys

Vetorätten innebär en hierarkisk skillnad mellan de permanenta och icke-permanenta medlemmarna i Säkerhetsrådet. Genom att de permanenta medlemmarna använder sig av vetorätten blockeras resolutioner från att röstas igenom. Resolutioner är till för att stabilisera konflikttrabbade områden och underhålla förebyggande arbete från konflikter att bryta ut.

Utifrån insamlat material går det att utläsa tydliga mönster mellan vilka stater som mer frekvent använder sig av sitt veto i förhandlingar. Ryssland och USA ligger i tydlig framkant i jämförelse med övriga permanenta medlemmar, följt av Kina.

De båda parterna är involverade i konflikter i Mellanöstern. Ryssland har lagt veto gällande konflikten i Syrien, medan USA använt sitt veto i konflikten i Israel och Palestina. Parterna har dock kritiserat varandras frekventa användande av veto och ansett det vara förhindrande av fredsprocessen.

Frankrike har sedan 1990 varit restriktiv med att agera emot majoriteten av Säkerhetsrådet och har därför inte använt sitt veto. De har lagt ned sin röst i ett gemensamt beslut tillsammans med Storbritannien, Norge och Irland under förhandlingar under början av 90-talet, sedan dess har de inte tagit något utstickande beslut i Säkerhetsrådet (4.4). Frankrikes uppfattning och åsikt om Säkerhetsrådet kan vara en av de förklarande faktorerna till att de valt att agera neutralt i förhandlingar. Deras agerande ger landet en neutral position i rådet och det internationella samhället (Morin & Pauqin, 2018).

6.1 USA

USA:s agerande i Säkerhetsrådet har resulterat i att flertalet resolutioner i konflikten Israel och Palestina har blockerat. Resolutioner som enligt resterande rådsmedlemmar kunnat förhindra konfliktens fortgång och upptrappning. USA:s egen inblandning i konfliktens stabiliseringsprocess framställs som ansenlig av amerikanerna själva men med uppmaning till resterande samfund att hålla sig utanför (UN Security Council, 2017f: 4-5).

I och med USA:s historia i Säkerhetsrådet och FN:s organisation finner sig landet ha befogenheter utöver de övriga medlemmarna. Den amerikanska kulturen och historien blir deras underliggande verktyg och kan förklaras som *Strategic culture* (Morin & Pauqin, 2018).

Detta kan ses som en maktkamp mellan USA och FN om vem som är den största internationella aktören. I rådet visar amerikanerna upp ett tydligt sken av att det är USA som styr förhandlingarna. Genom att rösta emot förslag som inte går enligt den amerikanska linjen håller USA fast vid landets historiska privilegium.

USA porträtterar sig själv som en stabil mellanhand i konflikten Israel och Palestina genom att hävda att de är det land som bidragit mest till att stabilisera konflikten (UN Security Council, 2011: 4-5). Deras position, både ekonomiskt och politiskt, blir avgörande för att låta FN ingripa i situationen vilket sätter USA i en hög maktposition i förhandlingar (Morin & Pauqin, 2018). USA hävdar sin position och sitt inflytande genom dessa argument vilket bidrar till att staten maximerar sin makt i internationella förhandlingar. Deras rationella agerande motiveras genom att alltid gå sin egen väg och rättfärdigar det med principer grundade i mänskliga rättigheter, suveränitetsprincipen samt civil och internationell säkerhet. Dock ställer USA sitt eget intresse högre än internationell fred och säkerheten. Som exempelvis antydde av USA:s representant Mrs. Haley:

”Mrs. Haley, representant för USA i Säkerhetsrådet 2017, hänvisar till att USA använder sitt veto för att försvara den amerikanska suveräniteten och USA:s roll i konflikten i mellanöstern” (4.1.1)

Den *amerikanska rollen* uppfattas vara viktigare att bevara än potentiella samarbeten eller att kompromissa den amerikanska visionen av FN. Detta påverkar även hur övriga länder i rådet uppfattar USA i förhandlingar. USA har under mötesförhandlingar tydliggjort sina prioriteringar genom att ta det amerikanska intresset först, utse sig själva som medlare med största inflytande av Israel/Palestina-konflikten samt stoppa förhandlingar som inte går deras väg. Deras rationalitet förbiser moraliska frågor och tar tydligt avstånd från förslag på resolutioner som saknar amerikanska värderingar.

6.2 Ryssland

Ryssland, likt USA, spelar ett starkt maktspel i Säkerhetsrådet. Utifrån ett rationellt perspektiv kan detta ses som ett sätt för Ryssland att maximera sin makt inom samfundet och sitt inflytande i förhandlingar (Morin & Pauqin, 2018).

Ryssland har använt sitt veto i olika konflikter och från 1990 har det främst gällt förhandlingar av närliggande områden till Ryssland eller konflikten i Syrien. Ryssland har historiska kopplingar till Krimhalvön och Georgien genom att områdena tillhört Ryssland

eller Sovjetunionen. Deras strategic culture påverkar deras agerande utifrån historiska och kulturella aspekter. Detta kan vara en förklaring till varför de väljer att använda veto mot resolutioner riktade till de områdena.

”Ryssland använde veto i förhandlingar om Krimhalvön då de ansåg att befolkningen fått utstå förändringar inrättade av regeringen utan någon som helst hänsyn till hur folket har påverkats” (4.2.1).

”Ryssland använde veto i förhandlingar om Georgien då de ansåg att området har förändrats och de internationella dokument som styrt politiska och militära positioner inte längre är aktuella för regionen” (4.2.1).

Ovanstående argument kan spegla ett Ryssland med fredliga intentioner, vilket kritiserats av andra medlemmar som hävdar att Ryssland agerar utifrån en egen agenda och vill bevara sitt inflytande i regionerna.

Rysslands involvering i Syrien framkommer inte under förhandlingarna och landet motsätter sig de västerländska ländernas tillvägagångssätt. Rysslands roll i konflikten framställs som diplomatisk. De yrkar för samarbeten mellan staterna, anser att en tvåsidig dialog mellan parterna är den enda lösningen för situationen samt värnar om den syriska suveräniteten. Genom att förespråka fredliga förhandlingar, motsätta sig internationell inblandning för att skydda statlig suveränitet skapar Ryssland en hög position i förhandlingar. Ryssland bibehåller även god relation till Syrien genom att blockera sanktioner och resolutioner från att gå igenom. Goda relationer innebär att Ryssland även behåller sitt inflytande över regionen.

“Ryssland anser att lösningen på konflikten bör bygga på ”respekten för Syriens nationella suveränitet och territoriella integritet samt principen om icke-ingripande, inklusive militär, i dess angelägenheter; principen om det syriska folket. Avstå från konfrontation; och att bjuda in alla till en jämn och omfattande dialog som syftar till att uppnå civil fred och nationellt avtal genom att reformera landets socioekonomiska och politiska liv” (4.2.1).

Ryssland uttrycker sig att agera jämställt och diplomatiskt i konflikter. Genom att blockera förslag till resolutioner skapar de även ett övertag i förhandlingarna som ger dem möjlighet att påverka utfallet av rådets förhandlingar.

6.3 Kina

Kina är ett land som värderar sin suveränitet högt. Genom ett rationellt agerande fördömer Kina alla aktörer som riktar anklagelser mot Kina, dess regering samt deras agerande i Säkerhetsrådet. I förhandlingarna gällande Guatemala-konflikten ignorerar Kina de moraliska anspråken och väljer att använda sitt veto som ett motstånd till Guatemalas kritik mot Kina:

”De ansåg att på grund av Guatemalas agerande och landets försök att ställa Kina i dålig dager och kränkt den kinesiska suveräniteten och territoriella integritet kunde de inte förvänta sig ha Kinas samarbete i Säkerhetsrådet” (4.3.1)

Kina för en annorlunda strategi i jämförelse med USA och Ryssland. Genom att lägga ned sin röst är de inte med och påverkar om ett förslag faller, men undviker att uppröra rådets övriga medlemmar. Kinas *roll* grundar sig i att de vill vara neutrala och undvika konfrontation (Zhongjun, 2011: 23). Något som speglar deras förhållningssätt inom rådet. De uppfattas som en medlare och kan ge Kina en stark diplomatisk position i det internationella samfundet. Dock är det möjligt att se flertal tillfällen då Kina valt att lägga ned sin röst i samband med Rysslands veto, eller tillsammans med Ryssland använda veto. Detta kan tolkas som Kinas sätt att undkomma kritik i rådet och istället låta Ryssland ta de kontroversiella besluten, för att undvika att ge Kina en dålig image. Det finns inte uttalat i rådet att Kina och Ryssland stöttar varandras beslut men det går att dra slutsatsen utifrån hur de valt att agera (4.3.1).

Kina hänvisar återkommande till vikten av respekt för nationell suveränitet och territoriell integritet, som även användes i argument när de anklagas av övriga rådsmedlemmar för att agera omoraliskt. Genom att Kina återkommande slår ifrån sig alla anklagelser för att hindra rådets arbete för internationell fred och säkerhet ifrågasätts även deras agenda. Det kinesiska förhållningssättet i rådet skildras som aktören i bakgrunden, som oftast använder veto i samråd med andra stater eller avstår omröstning i omtvistade förhandlingar för att bevara en god ställning.

6.4 Nedlagda röster - strategiskt alternativ?

Som nämnts i ovanstående avsnitt kan en nedlagd röst ses som ett strategiskt alternativ om staten vill ha ett mer neutralt förhållningssätt i Säkerhetsrådet. Storbritannien har även dem använt sig av samma strategi. Genom att inte använda veto och blockera resolutioner riskerar

heller inte staten att bli anklagad för ”förhindrande av rättvisa”. Detta kan göra att de bibehåller goda relationer med övriga rådsmedlemmar, behåller god status i rådet och skapar sig bättre samarbetsmöjligheter genom att inte avvisa förslag som presenteras genom att blockera dem med veto.

Storbritannien som tidigare varit en stor internationell aktör har visat en mer neutral sida i rådet genom att undvika vetorätten. Trots att de valt att ifrågasätta och kritisera presenterade förslag har de enbart valt att avstå omröstningar för att inte försätta sig i en position i rådet där de kan kritiserats av det internationella samhället för omoraliskt agerande eller förhindrande av rättvisa. Detta kan även ses som att behålla sin makt och sitt inflytande genom goda relationer och lämna över ett tufft beslut till en annan av P5 medlemmarna. Storbritannien har lagt ned sin röst vid tillfällen när USA använt veto och staterna har använt sig av liknande argument men agerat helt olika.

6.5 Vetorättens konsekvenser

Det finns tydliga konsekvenser från brukandet av vetorätten. Konflikterna i mellanöstern är två exempel på vad som sker när Säkerhetsrådet inte kan agera enhälligt eller samarbeta. Konflikterna grundar sig i olika faktorer. Kriget i Syrien är en intern konflikt mellan regimen och olika motståndsgupper (5.2), medan konflikten mellan Israel och Palestina är historisk gällande territorium och religion (5.1). Rådet har under flera år haft konflikterna på dagordningen och vid varje tillfälle ett veto har använts har det resulterat i bakbundna händer för rådet, en konsekvens av ländernas rationella maktspel. Trots att Säkerhetsrådet inte legat till grund för att konflikterna uppstått har P5 medlemmarnas veto blockerat flertalet stabiliseringsförsök i regionerna. Detta har tillåtit situationerna eskalera med omvärlden som åskådare. Omvärlden kan uppfatta Säkerhetsrådets oföretagsamhet som en brist i organisation, vilket kan orsaka att FN får en lång position i förhandlingar med andra aktörer. När staterna ställer sig på motsatta sidor i konflikter genom att använda veto går det ut över ländernas civilbefolkning. Detta i sin tur påverkar samhällsutvecklingen i de utsatta områdena. Människor tvingas fly till andra länder, vilket påverkar övriga världen som får ta emot flyktingar och bistå med nödvändigheter. Vetorättens användande får konsekvenser som blir att konflikterna fortlöper utan någon form av långsiktig lösning på de ursprungliga problemen.

7. Slutsats

I denna slutsats kommer svaren från uppsatsens analys att diskuteras. Analysen har grund i det empiriska materialet och utgångspunkt i rational choice theory samt teorierna om role conception och strategic culture.

Vad är vetorätten? Vetorätten är konstaterat vara den tydliga skillnaden mellan P5 länderna och övriga medlemmar i Säkerhetsrådet. Det är en avgörande röst som blockerar resolutioner från att gå igenom i rådets förhandlingar. Det har visat sig vara tillvägagångssättet när ett av P5 länderna inte under några omständigheter vill låta en resolution gå igenom under en omröstning. Vetorättens existens var ett krav från stormakterna för att ingå ett samarbete i det internationella samfundet och finns kvar än idag då P5 medlemmarna valt att rösta emot alla förslag som insinuerar att ta bort den.

Hur resonerar P5 länderna i användandet av vetorätten? De fem permanenta medlemmarna agerar som individuella aktörer vid de flesta fall när de använder veto. Kina och Ryssland är de enda som återkommande under 1990-2019 använt veto vid samma tillfällen. Detta tyder på någon form av samarbete mellan staterna där de stöttar varandras propositioner. Ryssland bygger argument och resonemang utefter skyddandet av parternas nationella suveränitet, bekämpning av terrorism samt konflikters historiska aspekter. Kina anser att nationell suveränitet är det viktigaste att ta hänsyn till när det gäller konflikthantering, både mellan rådets medlemmar och för utsatta stater i konfliktområden.

USA är det land som valt att agera med veto mot alla förslag som inte följer den önskade amerikanska linjen. De uttrycker att skyddandet av amerikanska värderingar och suveräniteten är det viktigaste i amerikansk utrikespolitik. Detta har visat sig stämma i förhandlingar som riskerar att skada amerikanernas överläge. De bygger sina argument runt mänskliga rättigheter, sanktioner med jämvikt mot alla involverade parter och ett tydligt avståndstagande från terrorism. Det är viktigt enligt USA att resolutioner som röstas igenom i Säkerhetsrådet täcker alla de delar som anses vara viktiga.

Ryssland och USA driver en stark maktkamp inom Säkerhetsrådet. Kina röstar i samråd med Ryssland eller väljer att lägga ned sin röst vid tuffa beslutsfattanden. Frankrike och

Storbritannien har under 90- och 2000-talet inte använt veto men Storbritannien har agerat genom att avstå omröstningar ett flertal gånger. De tre utstående aktörerna i rådet mellan 1990-2019 är USA och Ryssland följt av Kina. Storbritannien och Frankrike agerar passivt.

Det är möjligt att notera att det kan finnas skiljaktigheter mellan ländernas uttalanden och deras faktiska agerande inom världspolitiken.

Vilka konsekvenser uppstår av vetorättens brukande? Det går att göra konstaterandet att användandet av veto ger ett specifikt utfall. Vetorätten förhindrar Säkerhetsrådet från att få igenom resolutioner i form av sanktioner, insatsstyrkor, förlängning av redan existerande insatser eller ekonomiska förändringar. Detta underminerar Säkerhetsrådets trovärdighet internationellt samt sprider en föreställning om att rådet inte lyckas samarbeta. Två exempel på konsekvenser av Säkerhetsrådets misslyckade att driva igenom sanktioner är konflikterna i mellanöstern: Syrien och Israel-Palestina. Konsekvenserna av konflikterna är att miljontals människor tvingas fly sina hem, tusentals civila har dödats i väpnade strider, grannländer och övriga världen får ta emot stora mängder flyktingar samt det internationella samhället, både enskilda länder och genom internationella organisationer får öka sitt bistånd till de konfliktdrabbade områdena. Vilket innebär att konflikter i enskilda stater kan komma att påverka hela världen när Säkerhetsrådet misslyckas i omröstningar på grund av vetorätten. Detta är för framtiden att utvisa om det finns en möjlig lösning på problematiken inom Säkerhetsrådet.

8. Referenser

8.1 Primärkällor

- UN Security Council, 1990a. *S/PV.2905: Letter dated 3 January 1990 from Nicaragua to the President of the Security Council*. 1990-01-17.
- UN Security Council, 1990b. *S/PV.2926: The situation in the occupied Arab territories*. 1990-05-31.
- UN Security Council, 1994. *S/PV.3475: The situation in the Republic of Bosnia and Herzegovina*. 1994-12-02.
- UN Security Council, 1995. *S/PV.3538: The situation in the occupied Arab territories*. 1995-05-17.
- UN Security Council, 1997. *S/PV.3730: Central America: efforts towards peace*. 1997-01-10.
- UN Security Council, 1999. *S/PV.3982: The situation in the former Yugoslav Republic of Macedonia*. 1999-02-25.
- UN Security Council, 2001. *S/PV.4305: The situation in the Middle East, including the Palestinian question*. 2001-03-27/28.
- UN Security Council, 2003a. *S/PV.4828: The situation in the Middle East, including the Palestinian question*. 2003-09-16.
- UN Security Council, 2003b. *S/PV.4842: The situation in the Middle East, including the Palestinian question*. 2003-10-14.
- UN Security Council, 2004a. *S/PV.4934: Middle East situation, including the Palestinian question*. 2004-03-25.
- UN Security Council, 2004. *S/PV.5051: Middle East situation, including the Palestinian question*. 2004-10-05.
- UN Security Council, 2006a. *S/PV.5488: Middle East situation, including the Palestinian question*. 2006-07-13.
- UN Security Council, 2006b. *S/PV.5565: Middle East situation, including the Palestinian question*. 2006-11-11.
- UN Security Council, 2007. *S/PV.5619: Myanmar*. 2007-01-12.

- UN Security Council, 2008. *S/PV.5933: Peace and Security - Africa Zimbabwe*. 2008-07-11.
- UN Security Council, 2009. *S/PV.6143: Georgia*. 2009-06-15.
- UN Security Council, 2011. *S/PV.6627: Middle East - Syria*. 2011-10-04.
- UN Security Council, 2012a. *S/PV.6711: Middle East - Syria*. 2012-02-04.
- UN Security Council, 2012b. *S/PV.6810: Middle East - Syria*. 2012-07-19.
- UN Security Council, 2014. *S/PV.7138: Letter dated 28 February 2014 from the Permanent Representative of Ukraine to the United Nations addressed to the President of the Security Council*. 2014-03-15.
- UN Security Council, 2015. *S/PV.7481: The situation in Bosnia and Herzegovina*. 2015-07-08.
- UN Security Council, 2016a. *S/PV.7785: Middle East*. 2016-10-08.
- UN Security Council, 2016b. *S/PV.7825: Middle East*. 2016-12-05.
- UN Security Council, 2017a. *S/PV.7922: Middle East*. 2017-04-12.
- UN Security Council, 2017b. *S/PV.8073: Middle East*. 2017-10-24.
- UN Security Council, 2017c. *S/PV.8107: Middle East*. 2017-11-17.
- UN Security Council, 2017d. *S/PV.8139: Middle East situation, including the Palestinian question*. 2017-12-18.
- UN Security Council, 2018a. *S/PV.8190: Middle East*. 2018-02-26.
- UN Security Council, 2018b. *S/PV.8228: Middle East situation, including the Palestinian question*. 2018-06-01.
- UN Security Council, 2019a. *S/PV.8476: The situation in the Bolivarian Republic of Venezuela*. 2019-02-28.
- UN Security Council, 2019b. *S/PV.8623: The situation in the Middle East*. 2019-09-19.

8.2 Sekundärkällor

- Ask, Anders, 2018. *USA och FN: En problemfylld relation*. Sveriges Radio. 2006-04-16.
<https://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=83&artikel=817342> Hämtad: 2019-12-04
- Beitz, Charles R, 2009. *The Idea of Human Rights*. Oxford: Oxford University Press.
- Booth, Ken, 1990. *The Concept of Strategic Culture Affirmed*. I Jacobsen, Carl G. (red).

- Strategic Power: USA/USSR*. Basingstoke: Palgrave Macmillan, 121-128.
- France Diplomatie Ministry for Europe and Foreign Affairs, 2019. *France and the United Nations*. 2019-09. URL: <https://www.diplomatie.gouv.fr/en/french-foreign-policy/united-nations/france-and-the-united-nations/> Hämtad: 2019-11-25
- Freedom House, 2018. *Russia*. URL: <https://freedomhouse.org/report/freedom-world/2018/russia> Hämtad: 2019-12-12
- Ministry of Foreign Affairs of the People's Republic of China, 2019. *China and the United Nations: Position Paper of the People's Republic of China For the 74th Session of the United Nations General Assembly*. 2019-09-18. URL: https://www.fmprc.gov.cn/mfa_eng/wjdt_665385/2649_665393/t1698812.shtml Hämtad: 2019-12-11
- Morin, Jean-Frédéric & Pacquin, Jonathan, 2018. *Foreign Policy Analysis. A Toolbox*. New York: Palgrave Macmillan.
- Nikitin, Alexander, 2012. *Russia as a permanent member of the UN Security Council*. Friedrich Ebert Stiftung. 2012-11. URL: <https://library.fes.de/pdf-files/iez/09461.pdf> Hämtad: 2019-11-18
- Oxford Bibliographies, 2009. *Rational Choice Theory*. <https://www.oxfordbibliographies.com/view/document/obo-9780195396607/obo-9780195396607-0007.xml> Hämtad: 2020-01-01
- Oxford Public International Law, 2011. <https://opil.ouplaw.com/view/10.1093/law:epil/9780199231690/law-9780199231690-e1472> Hämtad: 2019-12-02
- Regeringskansliet, 2018. *Vad är mänskliga rättigheter?* 2018-03-20. <https://www.regeringen.se/regeringens-politik/demokrati-och-manskliga-rattigheter/fakta-om-manskliga-rattigheter/vad-ar-manskliga-rattigheter/> Hämtad: 2019-12-05
- Rold, Ana C., 2018. *UN-U.S. Relations: It's complicated*. Diplomatic Courier. 04-01-2018. <https://www.diplomaticcourier.com/posts/un-u-s-relations-complicated> Hämtad: 2019-12-01
- Schönfeld, Mirco, Eckhard, Steffen, Patz, Ronny, & van Meegdenburg, Hilde, 2019. *The UN Security Council Debates 1995-2017*. URL: <https://arxiv.org/pdf/1906.10969.pdf> Hämtad: 2019-11-29
- Svenska FN-förbundet, 2018. *Ryssland*. 2018-06-05. URL: <https://www.globalis.se/Laender/Ryssland> Hämtad: 2019-12-12
- UN Dag Hammarsköld Library, 2019. Security Council: Veto List. URL: <https://research.un.org/en/docs/sc/quick>. Hämtad: 2019-10-04

- United Nations, 1945. *Charter of the United Nations*.
 URL: <https://treaties.un.org/doc/publication/ctc/uncharter.pdf>
- United Nations, 2018. *Member States Call for Removing Veto Power, Expanding Security Council to Include New Permanent Seats, as General Assembly Debates Reform Plans for 15-Member Organ*. 2018-11-20.
 URL: <https://www.un.org/press/en/2018/ga12091.doc.htm>. Hämtad: 2019-11-18
- United Nations, 2019. *Current Members*.
 URL: <https://www.un.org/securitycouncil/content/current-members> Hämtad: 2019-12-09
- United Nations General Assembly, 2018. *United Nations budget: Main contributors*. 2018-03-24. <https://www.un.org/pga/73/2018/10/24/united-nations-budget-main-contributors/> Hämtad: 2019-11-18
- United Nations Security Council, 2019. *The Veto*. 2019-11-30. <https://www.securitycouncilreport.org/un-security-council-working-methods/the-veto.php> Hämtad: 2019-11-20
- United Nations Security Council, 2015. *Research Report: The Veto*. 2015-10-19. URL: https://www.securitycouncilreport.org/atf/cf/%7B65BFCF9B-6D27-4E9C-8CD3-CF6E4FF96FF9%7D/research_report_3_the_veto_2015.pdf Hämtad: 2019-11-20
- United Nations UK, 2019. *The UK's work with the UN*. URL: <https://www.una.org.uk/get-involved/learn-and-teach/uks-work-un> Hämtad: 2019-11-25
- United Nations Russia, 2019. *Russia's contribution to UN budget*. Permanent Mission of the Russian Federation to the United Nations. URL: https://russiaun.ru/en/un_financing/financing Hämtad: 2019-12-12
- United Nations General Assembly, 1948. <https://www.un.org/en/universal-declaration-human-rights/>
- Uppsala Conflict Data Program, 2019a. *Syria*. URL: <https://ucdp.uu.se/country/652>
 Hämtad: 2019-12-16
- Uppsala Conflict Data Program, 2019b. *Israel: Palestine*. <https://ucdp.uu.se/conflict/234>
 Hämtad: 2019-12-16
- Urquhart, Brian, 2005. *Can the United Nations Adapt to the 21st Century?* International Journal, Vol. 60, No. 1. Sage Publications: 227-236
- Utrikespolitiska Institutet, 2019. *Israel*. URL: <https://www.ui.se/landguiden/lander-och-omraden/asien/israel/> Hämtad: 2019-12-17
- Washburn, John L., 1996. *United Nations Relations with the United States: The UN Must Look Out for Itself*. Global Governance. Vol. 2, No. 1. Brill: 81-96.

Yilmaz, Sefer, 2019. *The UN Security Council: The "Frozen" Victory of the Great Powers*.

Conflict Studies Quarterly. Issue 29. 2019-10: 62-78.

Zhongjun, Niu, 2011. *Multilateralism and China-UN Relations*. Asia Paper. 2011-03. URL:

http://isdpa.org/Content/uploads/publications/2011_niu_multilateralism-and-china-un-relations.pdf Hämtad: 2019-12-12